

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Jana Kratochvíla a Mgr. Radovana Havelce ve věci žalobců: **a) Město Jablonné v Podještědí**, sídlem náměstí Míru 22, Jablonné v Podještědí, **b) Sdružení pro záchranu kopce Tlustec, z. s.**, sídlem Postřelná 92, Jablonné v Podještědí, **c) Společnost pro udržitelný život, Českolipská regionální pobočka**, sídlem Střelnice 2268, Česká Lípa, všichni zastoupeni advokátem JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D., sídlem Aranžerská 166, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 65, Praha 10, za účasti: **KAMENOLOM BRNIŠTĚ, a.s.**, sídlem Brniště - Kamenolom, zastoupen advokátem Mgr. Vladimírem Štolem, sídlem Převrátilecká 330, Tábor, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. MZP/2019/540/790, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 8. 10. 2020, č. j. 59 A 16/2020-182,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** nahradit každému z žalobců náklady řízení ve výši 5 560 Kč ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Petra Svobody, Ph.D., advokáta.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení (stěžovatel) v roce 2018 požádala u Krajského úřadu Libereckého kraje o udělení výjimky z ochranných podmínek pro zvláště chráněné druhy živočichů a rostlin podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Učinila tak v souvislosti se záměrem obnovit těžbu čediče v lomu na kopci Tlustec mezi obcemi Brniště a Jablonné v Podještědí. Výjimka byla žádána pro jeden druh zvláště chráněné rostliny a třináct druhů zvláště chráněných živočichů. Stěžovatel k žádosti přiložil mimo jiné biologické hodnocení záměru z roku 2018 a biologický průzkum oblasti z roku 2016.

[2] Do správního řízení se jako účastníci přihlásili také žalobci b) a c). Žalobce b) dne 2. 9. 2018 navrhl k zařazení do spisu řadu dokumentů, zejména skupinu listin obsahující odborná vyjádření RNDr. V. k posouzení biotopů a dopadu záměru na zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů v lokalitě Tlustec z předchozího řízení o povolení výjimky, které bylo zastaveno. Z navrhovaných podkladů zařadil krajský úřad do spisu pouze publikaci „Flóra a vegetace neovulkanických vrchů Ralsko, Lipka, Tlustec a Jezevčí vrch“. Ostatní dokumenty krajský úřad do spisu nedoplnil a jako důkazy odmítl provést.

[3] Krajský úřad rozhodnutím ze dne 11. 12. 2018 stěžovateli výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny udělil. Žalovaný však toto rozhodnutí dne 3. 5. 2019 zrušil a věc vrátil krajskému úřadu k novému projednání. Důvodem bylo mimo jiné, že krajský úřad nedostatečně odůvodnil, proč některé navrhované důkazní prostředky provedl a do správního spisu zařadil a některé odmítl.

[4] Krajský úřad v novém rozhodnutí stěžovateli opět výjimku udělil. Přitom opět odmítl provést důkazy navržené žalobcem b). Konkrétně odmítl provést důkaz návrhy RNDr. V. na vyhlášení zvláště chráněného území – PR Tlustec a na zřízení tří zvláště chráněných území v Libereckém kraji. Podle krajského úřadu jde o soukromé návrhy a otázka zřizování nových chráněných území není předmětem řízení. Přírodní rezervace je také navrhována mimo dobývací prostor. Nedošlo by tedy k získání nových informací relevantních pro toto správní řízení. Další stanoviska a vyjádření RNDr. V. odmítl s tím, že jsou to vyjádření z předchozích let a nejsou tedy aktuální a autor není účastníkem řízení.

[5] Žalovaný odvolání žalobců zamítl. V otázce odmítnutí provést některé důkazy se ztotožnil s názorem krajského úřadu.

[6] Krajský soud rozhodnutí žalovaného i krajského úřadu zrušil bez jednání pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního. Úvahy krajského úřadu, na nichž bylo založeno odmítnutí podkladů, jejichž autorem byl RNDr. V., považoval soud za nesprávné.

[7] Závěr, že nebude přihlédnuto k návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území – přírodní rezervace Tlustec a na zřízení tří zvláště chráněných území na území Libereckého kraje je dle krajského soudu chybný. Skutečnost, že se jedná o návrh na vyhlášení zvláště chráněných území ze strany soukromé osoby, bez dalšího relevanci těchto podkladů nesnižuje. Konstatování krajského úřadu, že území, kde je přírodní rezervace navrhována, je mimo oblast, která bude přímo dotčena záměrem žadatele, není odůvodněno a především těmito podklady neodpovídá. V návrzích jsou též uvedeny pozemky dotčené posuzovaným záměrem hornické činnosti. Přestože zřizování zvláště chráněného území

pokračování

nebylo předmětem probíhajícího řízení, nebylo možné *a priori* vyloučit relevanci těchto podkladů, neboť i těmito listinami se žalobci snažili prokázat nejen přírodní hodnotu záměrem nedotčené části kopce Tlustec, ale také vyvrátit závěry o vlivu těžby na biotu zvláště chráněných rostlin a živočichů.

[8] Krajský soud se neztotožnil ani s odůvodněním odmítnutí dalších stanovisek a vyjádření RNDr. V. Uvedl, že tyto podklady se týkají prakticky stejného území a velmi podobného záměru – těžby kamene z výhradního ložiska za užití clonových odstřelů. V tomto směru žádné konkrétní odlišnosti záměru krajský úřad neidentifikoval. Neodůvodnil, proč odborná vyjádření nejsou ani přiměřeně použitelná a případně se zcela mýlí s nově pořízeným biologickým hodnocením z roku 2018. Jedná se o listiny obsahující řadu odborných zjištění, včetně těch, které se týkaly dopadu obnovení těžby na biotopy zvláště chráněných rostlin a živočichů, jimiž byly už v minulosti zpochybňovány výsledky biologických hodnocení a závěry o naplnění zákonných podmínek pro udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Za stavu, kdy rovněž stěžovatelem předložené biologické hodnocení z roku 2018 čerpá a navazuje na závěry předchozích biologických hodnocení, nelze dospět k závěru, že předešlá odborná vyjádření RNDr. V. nemohou do řízení ničeho nového přinést a nejsou nezbytné pro posouzení věci. Krajský úřad zcela pominul, že těchto podkladů se účastníci dovolávali právě za účelem zpochybnění důkazů předložených stěžovatelem jako žadatelem, zejména výsledků biologického hodnocení a dopadů záměru na přírodu na kopci Tlustec.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Osoba zúčastněná na řízení (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. Konkrétně vznesl následující okruhy kasačních námitek:

1. Krajský soud porušil jeho právo na ústní projednání věci, neboť nekonal jednání.
2. Krajský soud pochybil, pokud rozhodnutí správních orgánů zrušil pro vady řízení. Správní orgány řádně a dostatečně odůvodnily, proč některé důkazy neprovedly.

[10] Žalobci navrhli zamítnutí kasační stížnosti. Odkázali na odůvodnění krajského soudu, se kterým se ztotožnili.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.1 Krajský soud nemusel konat jednání

[12] Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

[13] Podle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o

řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[14] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že tato výjimka z povinnosti soudu konat jednání je zákonem předvídaná a je tedy v souladu se zákonem. Již v předchozím rozsudku, týkajícím se předchozí žádosti stěžovatele o udělení výjimky ve stejné věci, Nejvyšší správní soud podotkl, že na zákonnosti vydaného rozhodnutí nic nemění ani to, že krajský soud původně jednání nařídil, ale následně je zrušil. Je logické, že pokud soudce během přípravy na jednání zjistí, že jsou tu důvody pro postup podle § 76 odst. 1 soudního řádu správního, již nařízené jednání zruší (rozsudek ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251, bod 17).

[15] Tato zákonná výjimka není ani v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Právo na veřejné projednání věci není právem absolutním. Zákon může toto právo omezit. Účelem možnosti správního soudu rozhodnout bez jednání podle § 76 odst. 1 soudního řádu správního je mimo jiné zrychlit řízení v situaci, kdy závěr krajského soudu o zrušení správního rozhodnutí z tam uvedených důvodů nemůže zvrátit žádný další argument. Ústavní soud aplikaci těchto zákonných výjimek dosud vždy akceptoval (viz např. nálezn sp. zn. IV. ÚS 3114/07). Například v usnesení sp. zn. II. ÚS 3313/16, bod 13, Ústavní soud zdůraznil, že možnost rozhodnout bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního sleduje legitimní cíle procesní ekonomie, rychlosti a plynulosti soudního řízení. Omezení práv stěžovatelky podle 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod shledal přiměřené.

[16] I v nyní posuzované věci krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního, neboť správní orgány nepřipustně odmítly provést některé důkazy navržené žalobci. Tato vada je dostatečně zřejmá ze správního spisu. Krajský soud hodnotil opodstatněnost neprovedení důkazů správními orgány a neprováděl žádné dokazování. K jeho závěrům ani žádné dokazování nebylo třeba provádět. Stěžovatel by tedy ani žádné relevantní důkazy navrhnout nemohl. Jednání ve věci samé by nemohlo výsledek soudního řízení nijak ovlivnit.

[17] Argumentace stěžovatele v kasační stížnosti polemizuje s vypovídající hodnotou těchto důkazů a závěry, jaké lze z nich učinit. Otázka hodnocení obsahu těchto důkazních prostředků je však dosud předčasná a byla předčasná i v řízení před krajským soudem. Důkazy musí nejdříve posoudit správní orgány. Krajský úřad pochybil již tím, že navržené důkazy vůbec neprovedl a nehodnotil. Nebyl tedy důvod, aby krajský soud nařídil jednání, neboť v něm by nemohl hodnotit obsah opomenutých důkazů.

[18] Z hlediska kontradiktornosti řízení, které se stěžovatel dovolává, je podstatné, že stěžovatel měl dostatek prostoru se k věci vyjádřit. Stěžovatel se k žalobám obsáhle vyjádřil ve svém podání ze dne 14. 4. 2020. Žalobci již následně žádné další podání k soudu neučinili. Princip kontradiktornosti řízení byl tedy dodržen.

[19] Námitka nekonání jednání v řízení před krajským soudem je tedy nedůvodná.

III.2 Krajský úřad měl navržené důkazy provést

pokračování

[20] Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.

[21] Podle § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí.

[22] Ke každému právu musí existovat korespondující povinnost. Procesnímu právu účastníků navrhopvat důkazy odpovídá povinnost správních orgánů tyto důkazy provést a vyhodnotit je, a to samostatně i v souvislosti s ostatními důkazy. Povinnost důkaz provést nicméně není absolutní. Správní orgán má možnost navržený důkaz odmítnout, jak stanoví i druhá věta § 52 správního řádu. Toto odmítnutí však musí dostatečně a přesvědčivě odůvodnit.

[23] Jak již opakovaně konstatoval Nejvyšší správní soud: „*nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí, a které nikoli, a o které opře skutkové závěry, a které opomene*“ (rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48).

[24] Pokud správní orgán odmítnutí provést důkaz náležitě nevysvětlí, jedná se o podstatnou procesní vadu a porušení práva účastníka na spravedlivý proces. V souladu s judikaturou Ústavního soudu navržený důkaz není nutno provést, pokud a) skutečnost, kterou má důkaz potvrdit, není relevantní pro dané řízení, b) důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost potvrdit, c) skutečnost již byla potvrzena (nález sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004; či nález sp. zn. III. ÚS 569/03 ze dne 29. 6. 2004). Pokud však navržený a neprovedený důkaz nespádá ani do jedné z těchto kategorií, půjde o tzv. opomenutý důkaz a porušení práva na spravedlivý proces.

[25] V nyní posuzovaném případě krajský soud přesvědčivě zdůvodnil, proč odmítnutí důkazů správními orgány považuje za chybné a nepřesvědčivé (viz body [7] a [8] výše). Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a odkazuje na něj. Krajský úřad odmítl provést důkazy listinami předloženými žalobci, jejichž autorem byl RNDr. V. Tyto důkazy tak nehodnotil a neučinil z nich jakákoliv skutková zjištění.

[26] Se stěžovatelem lze souhlasit, že pro zrušení napadeného rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je nutné, aby vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V případě, že vada řízení zcela jistě neovlivnila obsah žalobou napadeného rozhodnutí, tedy pokud by obsah rozhodnutí byl totožný, i kdyby k vadě nedošlo, neexistuje žádný vztah mezi vadou řízení a zákonností rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005-65 a ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, bod 24). Nicméně, pokud nelze jednoznačně dovodit, že vada řízení neovlivnila obsah napadeného rozhodnutí, je třeba dospět k závěru, že mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Pro zrušení rozhodnutí je dostatečné, že vada měla

potenci ovlivnit výsledek řízení, není třeba prokazovat, že skutečně způsobila nezákonnost rozhodnutí. To by v praxi bylo velmi často nemožné. Správní soud nemůže s úplnou jistotou předvídat, jak by správní orgán rozhodl, nebýt dané vady řízení.

[27] Podle Nejvyššího správního soudu opomenuté důkazy, které narušují právo na spravedlivý proces a mohou dosáhnout i ústavněprávní roviny, jsou podstatnou vadou řízení, která může mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Výše uvedená kritéria, za jejichž splnění není nutno navržený důkaz provést, jsou právě materiálním korektivem, který zaručuje, že zrušení správního rozhodnutí není čistě formální.

[28] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ve fázi rozhodování o tom, zda některý důkaz připustit nebo odmítnout, nelze očekávat podrobné hodnocení obsahu důkazu. K hodnocení obsahu je možno přistoupit právě až po jeho provedení. Odmítnout lze tedy pouze důkaz, který je již na první pohled, bez podrobného posuzování jeho obsahu, pro věc nerozhodný či zjevně nezpůsobilý prokázat tvrzené skutečnosti.

[29] Krajský soud v tomto případě přesvědčivě odůvodnil, že opomenuté důkazy nebyly *prima facie* pro věc irelevantní, či nezpůsobilé tvrzené skutečnosti prokázat. Obsahem předložených listin byla odborná zjištění, která se týkala dopadu obnovení těžby na biotopy zvláště chráněných rostlin a živočichů. Těmito důkazy žalobci prokazovali přírodní hodnotu části kopce Tlustec, druhovou rozmanitost v této lokalitě a vliv těžby na přirozený vývoj a biotopy zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Žalobci jimi zpochybňovali správnost důkazů předložených stěžovatelem. Jedná se tak o otázky, které měly správní orgány v daném řízení posoudit, a jsou tedy pro rozhodnutí ve věci relevantní.

[30] Odmítnutí provést tyto důkazy je procesním pochybením správního orgánu, a nikoliv chybným posouzením hmotněprávní otázky, jak tvrdí stěžovatel. Krajský soud se nijak nepouštěl do hodnocení obsahu opomenutých důkazů. Posuzoval pouze, zda důvody, které krajský úřad uvedl pro jejich neprovedení, mohou obstát. Proto také nemohou obstát námitky stěžovatele, že krajský soud neposuzoval samotný obsah odborných závěrů v opomenutých důkazech. To totiž není chybou krajského soudu. Krajský soud tak nemohl učinit. Pro hodnocení obsahu je třeba nejdříve důkaz provést. Důkaz provést a zhodnotit musí v první řadě správní orgány a až poté jejich úvahy může přezkoumat správní soud.

[31] To samé platí pro argumenty stěžovatele zpochybňující odbornost RNDr. V. To může mít vliv případně na posouzení přesvědčivosti či správnosti závěrů v dokumentech uvedených. Opět však nejde o okolnosti, které by *prima facie* činily předložená stanoviska irelevantní. Není sporu o tom, že RNDr. V. je vystudovaný biolog a botanik a dlouhodobě se zabývá z biologického hlediska lokalitou kopce Tlustec. Zda jeho závěry mohou zpochybnit závěry biologického hodnocení zpracovaného autorizovanou osobou, je otázkou hodnocení důkazu a nemá vliv na posuzování, zda důkaz provést či odmítnout.

[32] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný rozpor v odůvodnění krajského soudu, pokud na jednu stranu důkazy týkající se přírodních hodnot kopce Tlustec považoval za relevantní, a na druhou stranu uváděl, že úkolem správních orgánů v řízení o udělení

pokračování

výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny není komplexní zhodnocení a posouzení dotčení celé širě veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny. Tuto zmínku krajský soud učinil v kontextu námitek žalobců o nutnosti posoudit dopady obnovení těžby na životní prostředí a kvalitu života obyvatel v širším okolí lomu, kterým nepřisvědčil. Přitom krajský soud uvedl, že v řízení o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny jsou prováděny především důkazy směřující k posouzení otázky, zda a nakolik bude ovlivněn zákonem chráněný veřejný zájem na ochraně zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Právě této otázky se týkaly opomenuté důkazy předložené žalobci. Týkaly se dopadů hornické činnosti na rostliny a živočichy přímo v lokalitě lomu. Není tu tedy žádný rozpor, pokud krajský soud odmítnutí důkazů krajským úřadem ohledně dopadů na život obyvatel v širším okolí považoval za správné. Dokazování v tomto směru by skutečně bylo nadbytečné, neboť tu není vztah k předmětu správního řízení, tedy ochranou rostlin a živočichů v lokalitě lomu.

[33] Území, které bude dotčeno navrhovanou těžbou, se částečně týkaly i návrhy na zřízení nových chráněných území, jak vysvětlil již krajský soud. Nejde tedy o dokumenty pro řízení prima facie „bezcné“, jak tvrdí stěžovatel. Podstatné není, jaký je účel dokumentu, tedy zde zřízení nových chráněných území. Pro relevanci pro dané řízení je podstatné, že dokumenty obsahují informace o fauně a flóře v dané lokalitě, byť i jen částečně. Jde tedy o informace, které jsou relevantní pro řízení o povolení výjimky z ochrany zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů v dané lokalitě.

[34] Nakonec lze uvést, že poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 2 As 61/2014-16, je nepřipadný. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rozhodl, že krajský soud neměl rušit správní rozhodnutí z důvodu, že správní orgán neprovedl důkazy, ale tyto důkazy měl případně provést sám krajský soud. Za prvé, v dané věci šlo o oblast správního trestání, kde je zvláštní důraz na tzv. plnou jurisdikci správních soudů. Za druhé, v dané věci nebylo jasné, zda v přestupkovém řízení neprovedené důkazy byly relevantní pro rozhodnutí věci. Nejvyšší správní soud poznamenal, že pochybnosti měl sám krajský soud (bod 27 rozsudku). V nyní posuzovaném případě krajský soud ani Nejvyšší správní soud pochybnosti o relevanci předložených důkazů nemají.

[35] Nejvyšší správní soud se tedy z výše uvedených důvodů ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že krajský úřad měl listiny, jejichž autorem byl RNDr. V., provést jako důkaz. Pokud tak neučinil, jde o podstatnou vadu řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí o věci samé. Nicméně je třeba zdůraznit, že tímto soud nijak nepředjímá, zda tento vliv skutečně listiny mají a jaké bude rozhodnutí ve věci samé, až tyto důkazy správní orgány provedou a vyhodnotí.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední soudního řádu správního).

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel (osoba zúčastněná na řízení) nemá právo na náhradu nákladů řízení

o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[38] Zamítnutí kasační stížnosti je nutné považovat za procesní úspěch žalobců, kterým proto svědčí vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložili (shodně viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 1 As 234/2022-51).

[39] Výše náhrady nákladů řízení přiznaná žalobcům je představována odměnou jejich zástupce. Pro určení výše nákladů spojených se zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 soudního řádu správního vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele a dupliku na repliku stěžovatele. Za každý úkon náleží každému ze žalobců odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, krácená v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu, neboť jde o společné úkony při zastupování tří osob. Náleží jim tedy částka 2 480 Kč za úkon. Odměna se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem je tedy stěžovatel povinen zaplatit každému ze žalobců na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 5 560 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu